

Forfatter: Bording, Anders

Titel: HÆc est illa dies, qvæ tanti conscia gaudj

Citation: Bording, Anders: "HÆc est illa dies, qvæ tanti conscia gaudj", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid65867.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

11.
EPITHALAMIUM
Nuptiis
VIRI Illustris ac Generosi
DN. CANUTI THOT
Domini de Næs & Barsebec
&
VIRGINIS Genere ac Virtute
Nobilissimæ
SOPHIÆ BRAHE
humillime dicatum.
1665.

HÆc est illa dies, quæ tanti conscia gaudj,
Illustres animas conjungi fœdere cernit.
Scilicet hoc voluit modo, cum se læta canensque
Obvia Calliope, comitata Sororibus ultro
Obtulit & Citharis cecinit, quid nescio, dulce.
Tandem intellexi (placidis cum vocibus usa est)
Connubia Heroumque genus clarosque nepotes
28 Dicere, certatimque chorum diffundere laudes.
Accessi propius, satis, inquam, rustica lusit
Fistula, captemus cupidi jam sacra Dearum.
En THOTTI unanimes repetunt ab origine stirpem,
Per Genus & Proavos, per facta ingentia ducunt
Antiquæ Sobolis, quam nulla æqvaverit ætas.
Inclyta post BRAHEÆ series à sanguine manans
Additur & Generis prisca numerosa propago,
Gestaque narrantur Patrum melioribus annis.
Salve sancta dies Horum connubia nectens
Sidere felici! votis concordibus adsit
Cælipotens, omnes uno simul ore precamur!
Atque dehinc longum cupidi numerabimus annum:
Qualia nunc thalamo, cunis tunc vota futuris
Solvemus: Patrem tenero cum noverit ore,
Inque sinu Matris perblande riserit infans.
Sed jam sera dies cadit, & mox sole fugato
Vobis nitendum est, labor hoc in tempore vester
Gnavaque sedulitas venit, & quas frigidus horas
Noctifer attulerit gratas consumite læti.

SAa sterck oc haard jeg ingen veed/
At hand jo maa bevegis/
Naar aff den heede Kierlighed
Hans Sind oc Hierte pregis.
Er pilen fast i vilden hiort
Hand sig til fluct vil vende:
Dog hand saa langt ey løber bort/
Hand pilen kand undrende.
Du deilig skabning pilen est

Os ind til hiertet trænger.
Hvort vil mand fly? man har sin rest:
Hvo kand sig holde længer?
En purpur-mund/ en rosen-kind/
En hældig vink oc facte.
Vor hiertes fæstning tager ind/
Før vi skøt selfver acte.
Hvo vil da regne meget om/
Sin Frihed af at bryde/
Naar hand/ for den/ til eyedom/
En deylig Brud maa nyde?
Hand heller slet er hendis træl/
End self sin egen Herre.
Hvad hun befal/ optagis vel.
Hvad hun vil/ faar at være.
Som Jernet ved Magneten tæt
Aff sin Natur sig heffter:
Saaledis er oc hun alt det/
Hans Hierte længis effter.
Saa langt af land hand med uro
Sin vandring aldrig sætter/
At hun er hans Nørleding jo/
Som hand sig effter retter.
Foruden hende hand sit lif
Som død oc lifløs acter:
29 Hun hun er al hans tidsfordrif/
Oc det hand efftertracter.
O store Dronning Kierlighed/
O Verdens Keyserinde.
Din Virkning blifver ævig ved
Oc aldrig kand forsvinde.
Dit søde regimentes skik/
Os alle maa behage;
Du med din allermindste nik
Os locke kandst oc drage.
Alt det som hafver lif oc aand/
Det maa ved dig regeris/
Ved din bedrift oc mæchtig Haand
Det fremmis oc formeeris.
Fast al Naturen sin bestand
Oc gang maa dig tilskrifve.
Foruden dig/ slet intet kand
Een dag ved mact forblifve.
Hvor uforfalskit Kierlighed/
Faar mact sig ind at rode/
Man der al lycke/ lyst oc fred
Oc fremgang maa formode.

VEI an/ min ædle Tot/ Jeg mig
Ey andet kand end glæde/
Naar jeg anseer/ hvor præctelig
J kleder Brudgoms sæde:
Hvor fuld af dyd oc tuct/ hvor skøn/
Hvor rig af ædle stammer/
Den Jomfru er/ som J til løn
Af Himmelen annammer.
Jeg denne dag optegne vil
Med gyldene bogstafver.
Det er den dag/ J stedtze til
Fra barns been/ længtis hafver.
J mindis vel/ hvor mangan gang
J mig den længsel klagde/
Som med sin uregerlig tvang
Paa hiertet eder lagde.
Vel mangan suk J falde lod/
Naar Eder rant i Sinde/

Hvor klagelig det ædle blod
Gaf Eder afskeeds minde.
Hvor tit hun bad/ der J nu bort
Af landet skulde drage/
J vilde det dog gjøre kort/
Oc komme snart tilbage.
Nu vel/ den lange tid dog fick
Dismidlertid sin ende:
Den Vandrings færds saa vel afgick:
Os Himmelen hiemsende.
For Eder findis nu bered/
Den glædis løn oc rente/
Som Eders hulde trofasthed
Saa lang en tid fortiente.
Nu kronis Eders ædle dyd
Med Velstandtz herlig smykke.
Nu vaagner Eders lyst oc fryd/
Oc lenge ventet lycke.

BOrt derfor Sorg oc længsel nu/
Oc hvad som kand besvære.
Forlyster Eders kiærlig hu
J børlig tuct oc ære.
Omfafner Bruden hiertelig/
Oc lader snart paakiende/
At Totters prislig Stamme sig
Ey skal paa Eder ende.